

тѣхнитѣ главатарии или Войводи, спорядъ както се слѣдваше. Но тѣ ще се смаятъ и слисагь, като имъ разкажимъ, че възстанниците млади момчета отидохъ сами съ Х. Ставря въ Лясковскія Монастирь, съ пълнъ довѣренность на обѣщаніето на тѣхнитѣ войводи: „че тѣ ще слѣдватъ подиря имъ, и ще се присѣдинятъ съ тѣхъ въ Лясковскія Монастирь вечерта.“ Тіе тѣхни главатарии впрочемъ се скрихъ тукъ въ Търново, и оставихъ злочеститѣ възстанници да се тѣ сами борятъ съ тѣхнитѣ най оскѣдни и даже ничтожни средства. И това се казва патриотизмъ!? или по ясно да се изразимъ, това можи да се назове священь подвигъ за освобожденіето на поробеното ни Отечество? Ако г. г. казаннитѣ главатарии или Войводи, нарѣчете ги както щете, не сж были вжодушевени отъ свящото онова чувство, което се именува „сжртъ или свобода,“ то, защо подскоросахъ младитѣ момчета тукъ въ Търново да възстанатъ и да отидатъ въ Лясковскія Монастирь, и да ги оставятъ на произволъ-тъ на турската немилостива, и най жестока власть? За допълненіе ніе прилагамъ, че слѣдъ нѣколко криянье тукъ въ Търново, казаннитѣ г. г. ушь Войводи на възстанниците, сполучихъ и избѣгнахъ въ Влашко. — Да се вжвхримъ сега на възстанниците, които отидохъ въ Лясковскія Монастирь. Тамъ тѣ принощувахъ, и на утрѣ като видѣли че Войводитѣ имъ ги излѣгали; тѣ се испоплашили, но за всѣкій случай, тѣ се рѣшили да вжрвятъ напредъ, и каквото Богъ даде; въ слѣдствие на това имъ рѣшеніе, тѣ отишли право въ Капиновскія Монастирь Св. Никола, който се намира въ проходъ-тъ (буазъ-тъ) между Търново и Елена. Спорядъ всичко се вижда, че тогавашнія Игуменъ на тоя Монастирь Х. Теодосій, както и братъ му Х. Кесарій, който тоже живѣяше въ Монастиря, не сж имали никакво предварително споразумѣніе съ възстанниците, или съ главатаритѣ имъ. —

Като тѣ узнали въ Капиновскія Монастирь, че тамъ се былъ намѣрвалъ единъ Турчинъ, на имя Арабоглу, когото Игуменъ-тъ джржялъ за пазачъ на Монастиря, и—вижда се отъ